

אורון ומרכז הבמה

אורון: נולד להורים מפולין בשם חיים יארליכט. את השם גומס, הוא סוחר מילדותו בגבעתיים, משם עבר לקיבוץ להב שבנגב. בעת היותו שר החקלאות התפטר מהכנסת כשיישם את החוק הנורווגי. עכשיו הוא מתמודד על תפקיד יו"ר מפלגת מר"צ

במשך כל שנות פעילותו הפוליטית בכנסת, עשה חיים (ג'ומס) אורון, את תפקידו בשקט, מאחורי אורות הזרקורים. הוא לא מחפש בתרות, לא מחפש כיבודים, רק רוצה לבצע את שליחותו הציבורית.

עכשיו, לאחר שיו"ר מפלגת מר"צ, יוסי ביילין, הודיע על פרישה, החליט חיים אורון להתמודד על התפקיד וזכה מיד בתמיכתו של ביילין. את ילדותו עשה אורון בגבעתיים ובקבות צו התנועה, עבר לגור בקיבוץ להב שבנגב, שם הוא עושה את כל התורנויות שמוטלות על חברי המושק.

בשנבחר לשמש כשר החקלאות בממשלת אהוד ברק, הוא מיהר להתפטר מחברותו בכנסת וישב רק בישיבות ממשלה. אפילו חבריו במר"צ התקשו לקבל את יושרו הרב, כשיישם את עיקרון החוק הנורווגי, לפיה שר בממשלה לא יכהן כחבר כנסת.

אורון, שבינווי ג'ומס (פרו השיקמה), נולד בכלל בחיים יארליכט. הוא בן 67, אב לארבעה ילדים, ששניים מהם טייסים. לפני שנים היה ממוסדי "שלום עכשיו" והוא נחשב לתומך נלהב ביוזמות השלום עם הפלשתינאים.

בשנים האחרונות שומר אורון על קשר עם המנהיג הפלשטיני, מרואן ברגותי, המלוא בישראל, וראשי הממשלה, אריק שרון ואהוד אולמרט, התיועצו עימו על המהלכים המתקיימים ברשות הפלסטינית. עכשיו מפלס אורון את דרכו אל מרכז הבמה הפוליטית, אבל קודם לכן עליו לגבור על זחבה גלאון ורן כהן, המתמודדים מולו

אריה יאס

לתרום להצבת מר"צ במרכז הבמה למען חברה צודקת יותר בישראל."

בכל ליבו, מאמין ח"כ חיים אורון, 67, נשוי ואב לארבעה, שרווקא עכשיו מר"צ רלוונטית מתמיד. "כל יום שעובר", הוא אומר, "מחוק את הצורך במפלגה שאומרת דברים בהירים וברורים בנושאים העיקריים של החברה הישראלית. הן בנושאים מדיניים והן בנושאים חברתיים. אנחנו מובילים קו ברור בעניין זכויות האדם וזכויות האזרח ומעמד בתי המשפט ועניינים חברתיים שונים. וכל זה אנחנו עושים מתוך ראייה כוללת של טובת האדם והמדינה. אנחנו מקיימים על הסביבה סוג של פוליטיקה אחת, סוג של התנהלות אחת. אנחנו מביאים מסר שיש בו מימד של נקייה, של יושר ציבורי ושל אמירת

שדא בעצם ילד גבעתיים, שהלך בעקבות צו התנועה: עלה והגשם.

עכשיו, לאחר שיוסי ביילין, יו"ר מר"צ, פרש והודיע על תמיכה בו, הוא מגשים רצון של רבים ומתמודד על ראשות המפלגה, למרות שבעבר סירב בעקשנות לכל הפניות אליו.

"אני חייב להדגיש", הוא מקפיד לוטר כג'נטלמן, "שיש עוד מתמודדים מלבדי. זהבה גלאון ורן כהן, גם הם הודיעו על מועמדותם והציבור יבחר במי שיבחר. אני הצטרפתי להתמודדות, משום שאני רואה עד כמה הציבור מגלה מיאוס מהפוליטיקה, כאשר אהוד ברק מחוק את המאחזים הכלתי חוקיים, וכאשר החינוך, הנריאות והשירותים החברתיים האחרים חלכים ומתדרדרים. אני מאמין, שביסלתי

גם אם תחפשו היטב, לא תמצאו אדם אחד בכנסת, שיגיד מילה רעה על ג'ומס, כמו שכולם מכנים אותו בחיבה. במסדרונות כנסת ישראל, שם כידוע אין חברים, זה לא רק הישג נכבד ביותר, אלא גם עניין נדיר מאין כמוהו. כי ח"כ חיים אורון, הוא מאותם "בני אדם משונים", כפי שקרא נתן אלתרמן בזמנו לאנשי הקיבוצים הראשונים, שהיו לימים ל"מלח הארץ". למרות שהייתו הממושכת בכנסת, לא גבה ליבו ולא רחב פיו. חיים אורון, היה ונשאר איש של מעשים. לא עסקן של דיבורים גבוהים ומליצות נבובות. עד היום הוא ממשיך לעבוד בעבודות שונות המוטלות עליו במקום מגוריו בקיבוץ להב שבנגב, למרות

הביקור הראשון שלו כשר החקלאות, היה במשתלת שפר בכפר ביאליק. קיבוצניק נאה ואב לשני טייסים

שהאיתור האירופי נותן לרשות 7.4 מיליארד דולר, ואנחנו חייבים לעזור לנצל את הכספים האלה לשינוי המצב אצל שכנינו.

בנושאי כספים, כאמור, חיים ארון הוא מהח"כים המוערכים ביותר בכנסת ובציבור. מכל הקשת הפוליטית, שריו אוצר, נגדי בגק ישראל ראשי אגפי תקציבים, מייחסים השיבות לדיעותיו, למרות חילוקי הדעות התכופים.

"עכשיו רנים על התקציב הבא, והעימת הכלכלי-חברתי נמצא בעיצומו. מר"צ מציגה סדר יום אחר. חברתי בעיקרו, אבל גם כאן הממשלה לא עושה לצערי צעדים בגלל פחדים מפירוק הקואליציה..." לשון אחר: מהממשלה הזאת אין לצפות להרבה.

מאיפה הבינוי הזה ג'זמס?

סיפור ארוך. אבל נקצר. צריך לבטא ג'זמז, שפירושו פרי השיקמה. בשכונה בה גדלתי בילדותי, הרבקנו להבר'ה כינויי חיות. אני הייתי ג'אמוס. תאו. הבנות אמרו שזה לא יפה ועשו מזה שם חיבה, ג'זמס, פרי השיקמה. שם משפחתי הקודם היה יארליכט, שזה שנת אור באיריש. הוריי שעלו ארצה מפולין, תמיד אמרו לי: "זיי א-מענטש". תהיה בן אדם. והאמת היא, שאני לא מאמין בהטפות מוסר. אני מאמין בדרך של דוגמא אישית... והרי כבר אמרנו: הג'אמוס לא מדרב הרבה. הוא עושה.

להשיג יותר ממה שהושג. אבל רה"מ, כדי לשמור על הממשלה והקואליציה, רוצה למשוך את העניין ולא לממש את הסיכוי הזה.

"הנאה, אני לא מדרב כפרשן, אלא כאיש פוליטי, ולכן, אני אומר, שחייבים לנצל את שנת 2008, כי היא הלון ההדרמטיות, והעולם לא עומד מלכת. בארה"ב יהיו בחירות, וגם אצלנו, הרשות הפלשתינאית לא עומדת במקום. ואנחנו חייבים לנהל משא ומתן רציני על נושאי הליבה. הרי כולם יודעים מה הקוים של הסדר הקבע. ולכן חייבים לרונ בקווי 67, בירושלים כעיר בידה לשני העמים ולומר לא לזכות השיבה".

כאן המקום להזכיר, שחיים ארון, ששרת בנח"ל המוצנת, הוא אב לשני בנים טייסים, הוא ממייסדי תנועת "שלום עכשיו" ומראשי יוזמת ז'נבה על פיתרון בהסכם קבע לסיכסוך הישראלי-פלסטיני. כבר שנתיים הוא מקיים

מגעים רצופים עם המנהיג הפלסטיני הכלוא בישראל, מרואן ברגותי, ומסייע כמתווך ללשכות ראשי הממשלה, שרון ואולמרט, שביקשו לקבל את הוות דעתו של ברגותי על מהלכים המתקיימים ברשות הפלסטינית.

"הבעיה אצלנו", הוא אומר, "היא הפחד של ציבור מסויים מלרונ בשאלות הליבה האלה והרצון של הממשלה לשמור על הקואליציה".

"מצד שני, אנחנו חייבים לנצל את השנה הקרובה כדי לשנות את המצב בשטחים. הנה, רק לפני שבוע שמענו

האמת, בלי לנקר את מי שאינו מסכים איתנו. ובכלל, תגיד לי אתה, מהי היום בדיוק מפלגת קדימה, או מפלגת העבודה. אלו מפלגות שאיבדו את הזהות ומנסות להיצות את כל הצדדים..."

בממשלתו של אהוד ברק, היה חיים ארון, שר החקלאות. האדם הנכון במקום הנכון. בשנים האחרונות, הוא הח"כ הבולט ביותר בוועדת הכספים, אחת הוועדות החשובות ביותר בכנסת, והוא מהח"כים היחידים שמכירים היטב את חוקי התקציב וההסדרים. לא פלא שהוא עוסק בעיקר בנושאי הצדק החברתי, הפערים הכלכליים ואחריות המדינה על אורחיה. ואם אתם רוצים דוגמא קטנה עד כמה הוא ישר כסרגל, תחשבו רק שהוא היה זה שיישם את עיקרון השיטה הנדרוגית, לפיה שר ממשלה לא יכהן כחבר כנסת, והתפטר מהכנסת.

ג'זמס גבה קומה, זקוף מאר, ששערו צח כשלג ופניו שופות וחלקות, ולמרות שהוא לא מחור אחרי התקשורת, הוא יודע כמה היא חשובה ומתייחס אליה בכל הנימוס הראוי. פעם, כשהיה שר החקלאות, הצטרפתי אליו לביקורו הראשון בשטח. כיוון שהוא איש הדרום, אי שם בין באר שבע לרחש הבדואית, בחד לטיד רווקא בכפר ביאליק. זה היה בחורש אוגוסט לוהט, והפמלייה המעולפת שלו שירכה רגליה בחום הכבד מיוועת ודביקה. חיים ארון התהלך כחתן בחופתו, רענן ונמרץ, ללא טיפת זיעה על מצחו. "אני מהנגב", חור ואמר, "ואני יודע מה זה לעבוד בחום..."

עכשיו, אחרי וועידת אנאפוליס, הוא מרגיש שהחום כאן עולה. "מיותר להכביר מילים", הוא אומר, "על ההרגשה של ציבורים גדולים בארץ בעקבות הוועידה. יש הרגשה של חוסר מוצא. של יאוש. אנשים יוצאים מהמשחק. מתייאשים מהסיכוי לשינוי במצב. כי הסיכוי שהיה שם נוצל רק באופן חלקי, אפשר היה

בחברת ח"כ ישראל כץ מחליכוד. בשנים האחרונות הוא שומר על קשר עם מרואן ברגותי, הכלוא בישראל. תומך בהסכמי קבע עם הרשות הפלשתינית